

Sách Đa-ni-ên - Số hai mươi chín

Bữa tiệc của Bên-xát-sa và giờ tiên tri: vén màn Luật Chủ nhật, sự sụp đổ của Ba-by-lôn và cơn khủng hoảng cuối cùng

Jeff Pippenger
2023-12-24

Bữa tiệc của Bên-xát-sa xác định “giờ” của đạo luật ngày Chủ nhật, nhưng đặt trọng tâm vào sự phán xét đối với sùng Công hòa. Hình tượng vàng của Nê-bu-cát-nét-sa trong Đa-ni-ên chương ba trình bày cùng lịch sử ấy trong bối cảnh dân trung tín của Đức Chúa Trời, là những người sau đó được giương lên như một tiêu kỳ. Đa-ni-ên chương sáu cũng đề cập đến cùng mạch ấy, nhưng nêu vai trò của sùng Tin Lành. Bên-xát-sa đại diện cho “nhà nước”, và ông đã triệu tập một nghìn “đại thần” của mình.

Vua Bên-xát-sa mở một yến tiệc lớn cho một nghìn đại thần của mình và uống rượu trước mặt họ. Bên-xát-sa, đang khi ném rượu, truyền đem những chén vàng và bạc mà cha là Nê-bu-cát-nét-sa đã lấy từ đền thờ ở Giê-ru-sa-lem, để vua, các vương hầu, các vợ và các cung phi uống bằng những chén ấy. Bấy giờ người ta đem những chén vàng đã lấy từ đền thờ của Đức Chúa Trời ở Giê-ru-sa-lem; rồi vua, các vương hầu, các vợ và các cung phi uống bằng các chén ấy. Họ uống rượu và ca ngợi các thần bằng vàng, bạc, đồng, sắt, gỗ và đá. Chính giờ ấy, những ngón tay của một bàn tay người hiện ra và viết đối diện chân đèn trên lớp vữa của tường trong cung điện vua; và vua thấy phần bàn tay ấy đang viết. Đa-ni-ên 5:1-5.

Số “mười” tượng trưng cho con rỗng, còn một trăm và một nghìn chỉ là sự phóng đại của cùng một biểu tượng. Trong chương sáu, một trăm hai mươi thúc đẩy luật đối trá, và một trăm hai mươi là biểu tượng cho giới tư tế. Xét theo “dòng nọ dòng kia,” yến tiệc của Belshazzar minh họa sự phán xét giáng trên nền trị quốc băng hoại, và sự phán xét đối với nền giáo quyền băng hoại. Belshazzar say sưa với rượu Babylon, rồi quyết định phạm thánh các bình thánh của đền thờ Đức Chúa Trời tại Jerusalem.

Nhà tiên tri nói: 'Tôi thấy một thiên sứ khác từ trời xuống, có quyền năng lớn; và trái đất được chiếu sáng bởi vinh quang của người ấy. Ngài kêu lớn tiếng rằng: Ba-by-lôn lớn đã đổ rồi, đã đổ rồi, và đã trở nên chỗ ở của các ác quỷ' (Khải Huyền 18:1, 2). Đây chính là sứ điệp đã được thiên sứ thứ hai công bố. Ba-by-lôn đã đổ, 'vì nó đã cho muôn dân uống rượu của con thịnh nộ vì sự tà dâm của nó' (Khải Huyền 14:8). Rượu ấy là gì?—Chính là các giáo lý giả dối của nó. Nó đã ban cho thế gian một ngày Sa-bát giả thay cho ngày Sa-bát của điều răn thứ tư, và đã lặp lại sự đối trá mà Sa-tan trước hết nói với Ê-va trong Ê-đen—rằng linh hồn có sự bất tử tự nhiên. Nhiều sai lầm cùng loại khác nó đã truyền bá khắp nơi, 'lấy điều răn của loài người làm giáo lý' (Ma-thi-ơ 15:9)." Selected Messages, quyển 2, 118.

Rượu mà Bên-xát-sa đang uống chính là Sa-bát thờ hình tượng của chế độ giáo hoàng, vì bữa tiệc ấy tượng trưng cho “giờ” tiên tri của luật Chủ nhật. Các khí dụng của đền thánh mà ông mang vào phòng yến tiệc không chỉ biểu trưng cho sự phản nghịch chống lại Đức Chúa Trời, mà những khí dụng thánh ấy còn tượng trưng cho dân sự của Đức Chúa Trời, vì điều thuộc nghĩa đen đại diện

cho điều thuộc linh, và con người là những bình chứa.

Dầu vậy, nền tảng của Đức Chúa Trời vẫn vững chắc, có ấn chứng này: “Chúa biết những ai thuộc về Ngài.” Và: “Ai xưng danh Đấng Christ hãy lìa khỏi gian ác.” Trong một nhà lớn, không chỉ có những đồ dùng bằng vàng và bạc, mà còn có bằng gỗ và bằng đất; cái thì dùng vào việc tôn quý, cái thì dùng vào việc hèn hạ. Vậy nếu ai tự thanh tẩy mình khỏi những điều ấy, người ấy sẽ trở nên một đồ dùng cho việc tôn quý, được thánh hóa, thích hợp cho chủ dùng, và sẵn sàng cho mọi việc lành. 2 Ti-mô-thê 2:19-21.

Giữa lúc giày xéo dân của Đức Chúa Trời bằng việc cưỡng bức thờ phượng vào ngày Chủ nhật, dòng chữ rực lửa tuyền án diệt vong cho Bên-xát-sa.

Ngay trong giờ ấy, các ngón tay của một bàn tay người xuất hiện và viết đối diện chân đèn trên lớp vữa của bức tường trong cung điện vua; và vua thấy phần bàn tay đang viết. Bảy giờ nét mặt vua biến đổi, ý tưởng trong lòng rối bời, đến nỗi các khớp hông rã rời, và đầu gối đập vào nhau. Vua lớn tiếng truyền đem các nhà chiêm tinh, người Canh-đê và các thầy bói vào. Vua nói với các nhà thông thái của Ba-by-lôn: Ai đọc được dòng chữ này và chỉ cho ta sự giải nghĩa của nó sẽ được mặc áo điều, đeo một sợi dây chuyền vàng trên cổ, và sẽ làm người cai trị thứ ba trong vương quốc. Đa-ni-ên 5:5-7.

Về mặt lịch sử, đoạn này được hiểu là xác định rằng cha của Belshazzar đã nhường ngôi vị chính trị cho Belshazzar, và vì thế điều tốt nhất mà người con có thể trao cho người giải nghĩa dòng chữ là địa vị người cai trị thứ ba. Trong tiến trình dẫn đến luật Chủ nhật tại Hoa Kỳ, giới lãnh đạo chính trị sẽ ở vị thế lệ thuộc vào giới lãnh đạo tôn giáo, những người sẽ nỗ lực đưa vào một hình thức thờ phượng mới. Hình tượng của con thú tượng trưng cho sự kết hợp giữa giáo hội và nhà nước, trong đó giáo hội nắm quyền kiểm soát mối quan hệ ấy, và tại thời điểm luật Chủ nhật, Belshazzar là vua về mặt chính trị, qua đó tượng trưng cho nhà nước, nhưng ông chỉ là người thứ hai dưới thẩm quyền tôn giáo của cha mình. Điều tốt nhất ông có thể ban cho Daniel là trở thành người cai trị thứ ba.

Khi giáo hội sơ khai bị băng hoại do rời bỏ sự đơn sơ của Phúc Âm và chấp nhận các nghi lễ và tập tục ngoại giáo, giáo hội đã đánh mất Thánh Linh và quyền năng của Đức Chúa Trời; và để kiểm soát lương tâm của dân chúng, giáo hội tìm kiếm sự hậu thuẫn của quyền lực thế tục. Kết quả là chế độ giáo hoàng, một giáo hội kiểm soát quyền lực của nhà nước và sử dụng nó để phục vụ các mục đích riêng của mình, đặc biệt là để trừng phạt 'dị giáo.' Để Hoa Kỳ dựng nên hình tượng của con thú, quyền lực tôn giáo phải kiểm soát chính quyền dân sự đến mức thẩm quyền của nhà nước cũng sẽ được giáo hội sử dụng để thực hiện các mục đích riêng của mình. .

..

"Việc các giáo hội Tin Lành áp đặt việc giữ ngày Chủ nhật chính là áp đặt sự thờ phượng chế độ giáo hoàng—tức con thú. Những ai, hiểu những yêu sách của điều răn thứ tư, mà chọn giữ Sa-bát giả thay vì Sa-bát chân thật thì qua đó đang bày tỏ sự tôn kính đối với quyền lực duy nhất đã truyền điều đó. Nhưng chính trong hành động dùng quyền lực thế tục để cưỡng bách một bản phận tôn giáo, các giáo hội sẽ tự mình làm nên một hình tượng cho con thú; vì thế, việc cưỡng bách giữ ngày Chủ nhật tại Hoa Kỳ sẽ là cưỡng bách sự thờ phượng con thú và tượng của nó." Cuộc Đại Tranh Chiến, 443, 448, 449.

Chính trong khủng hoảng mà tính cách được bày tỏ, và thông điệp bí ẩn trên tường đã gây ra một cơn khủng hoảng trong kinh nghiệm của Bê-nát-sa và đánh dấu sự chấm dứt vương quốc của ông, qua đó tượng trưng cho sự kết thúc của vương quốc của con thú từ đất. Bê-nát-sa đã chết ngay đêm đó, tượng trưng cho luật Chủ nhật, khi Hoa Kỳ bị lật đổ với tư cách là vương quốc thứ sáu của lời tiên tri Kinh Thánh tại luật Chủ nhật, nhưng Hoa Kỳ ngay lập tức chuyển thành vị vua đứng đầu trong mười vua. Mười vua là vương quốc thứ bảy trong lời tiên tri Kinh Thánh, và họ lập tức đồng ý trao vương quốc thứ bảy của mình cho con thú.

Vì Đức Chúa Trời đã đặt vào lòng họ ý muốn làm trọn ý Ngài, khiến họ đồng lòng trao nước mình cho con thú, cho đến khi lời Đức Chúa Trời được ứng nghiệm. Khải Huyền 17:17.

Những diễn biến cuối cùng diễn ra nhanh chóng, và sự chuyển tiếp từ vương quốc thứ sáu sang thứ bảy, rồi đến thứ tám cũng mau lẹ, vì lúc ấy thế giới đang ở trong một cuộc khủng hoảng lớn. Sự lật đổ con thú từ đất khiến Belshazzar sợ hãi, và với tư cách là vua đứng đầu trong mười vua, ông đại diện cho nỗi sợ hãi mà tất cả các vua trên đất sẽ trải nghiệm khi Hoa Kỳ bị lật đổ. Trong Khải Huyền chương mười một, “giờ” mà chữ viết tay xuất hiện trên tường là “giờ” của trận động đất lớn. Vào thời điểm đó, ba biểu tượng của Hội giáo được ghi dấu, và chính Hội giáo khiến các vua sợ hãi trong những ngày cuối cùng.

Vì kia, các vua đã nhóm lại, cùng nhau đi ngang qua. Vừa thấy điều ấy, họ liền kinh ngạc; họ bối rối và vội vã chạy trốn. Tại đó, sự sợ hãi bắt lấy họ, và cơn đau như đàn bà đang chuyển dạ. Ngài bẻ gãy các tàu của Tarshish bởi gió đông. Như chúng tôi đã nghe, chúng tôi cũng đã thấy trong thành của Chúa các đạo quân, trong thành của Đức Chúa Trời chúng tôi: Đức Chúa Trời sẽ lập nó đến đời đời. Sê-la. Thi Thiên 48:4-8.

Các bậc quyền quý, hay các vua, đã tụ họp tại yến tiệc của Bê-nát-sa, uống rượu của Ba-by-lôn và cầm nắm, ngắm nghía các bình thánh của đền thánh Đức Chúa Trời; bấy giờ sợ hãi chiếm lấy họ, như được thể hiện qua nỗi sợ của Bê-nát-sa khi chữ viết hiện ra trên tường. Nỗi sợ của Bê-nát-sa khởi đầu một nỗi sợ leo thang, được tượng trưng bằng hình ảnh một người nữ đang chuyển dạ, và “giờ” trong Khải Huyền chương mười một dẫn sang chương mười hai, nơi điểm ấy được thể hiện như một người nữ sắp sinh. Con đau chuyển dạ đầu tiên chính là chữ viết trên tường của đại sảnh yến tiệc. Nỗi sợ ấy do “gió đông” của Hội giáo gây ra, thứ “bẻ gãy các tàu của Ta-rê-si.”

Trong đại sảnh yến tiệc của Belshazzar, “một nghìn vị quý tộc” đang uống rượu của Babylon, thứ tượng trưng cho việc cưỡng chế ngày Chủ nhật. Vào lúc đó, dàn nhạc của Nebuchadnezzar bắt đầu tấu nhạc, khi Belshazzar cho mang các đồ thánh của đền thánh vào. Kỹ nữ của Tyre bắt đầu cất tiếng hát, và Israel bội đạo bắt đầu nhảy múa quanh tượng thần bằng vàng của Nebuchadnezzar. Nhưng bữa tiệc bị “gió đông” ập vào phá đám, đó là “tai họa thứ ba” đến một cách nhanh chóng, và là “tiếng kèn thứ bảy”. Khi Hội giáo phá đám bữa tiệc, thì “các dân tộc nổi giận”. Họ nổi giận, vì các con tàu của Tarshish, biểu tượng của cấu trúc kinh tế của trái đất, bị đánh chìm giữa biển.

Tarshish là thương nhân của người vì sự phong phú của mọi thứ của cải; bằng bạc, sắt, thiếc và chì, họ buôn bán trong các hội chợ của người. Javan, Tubal và Meshech, họ là các thương nhân của người: họ buôn bán người và các đồ bằng đồng trong chợ của người. Những người thuộc nhà Togarmah buôn bán trong các hội chợ của người với ngựa, kỵ sĩ và la. Người Dedan là

thương nhân của người; nhiều hòn đảo là chỗ buôn bán của tay người: họ mang đến cho người làm quà những sừng bằng ngà và gỗ mun. Syria là thương nhân của người vì sự phong phú của các sản phẩm do người làm: họ buôn bán trong các hội chợ của người với ngọc lục bảo, điều tía, đồ thêu, vải gai mịn, san hô và mã não. Judah và xứ Israel, họ là các thương nhân của người: họ buôn bán trong chợ của người lúa mì của Minnith, và Pannag, cùng mật ong, dầu và nhựa thơm. Damascus là thương nhân của người vì sự phong phú của các sản phẩm do người làm, vì sự phong phú của mọi của cải; với rượu Helbon và len trắng. Dan cũng vậy và Javan đi đi lại lại buôn bán trong các hội chợ của người: sắt sáng, cassia và calamus có trong chợ của người. Dedan là thương nhân của người về các áo quý dùng cho xe ngựa. Arabia và hết thảy các vương công của Kedar, họ cùng người buôn bán chiên con, cừu đực và dê; về những thứ ấy họ là các thương nhân của người. Các thương nhân của Sheba và Raamah, họ là thương nhân của người: họ buôn bán trong các hội chợ của người với các thứ hương liệu thượng hạng, cùng mọi thứ đá quý và vàng. Haran, và Canneh, và Eden, các thương nhân của Sheba, Asshur và Chilmad, đều là thương nhân của người. Những người này là thương nhân của người về đủ các thứ, về áo màu xanh biếc và đồ thêu, và trong những rương y phục sang trọng, buộc bằng dây và làm bằng gỗ bá hương, ở giữa hàng hóa của người. Các tàu của Tarshish ca tụng người trong chợ của người; và người đã được chất đầy và trở nên rất vinh hiển giữa biển khơi. Những tay chèo của người đã đưa người vào những dòng nước lớn; gió đông đã bẻ gãy người giữa biển khơi. Cửa cải của người, và các hội chợ của người, hàng hóa của người, các thủy thủ của người và các hoa tiêu của người, những người trét hắc ín của người và những người giao dịch hàng hóa của người, và tất cả những người chiến trận của người ở trong người, cùng toàn thể đoàn của người ở giữa người, sẽ đổ xuống giữa biển vào ngày người bị hủy diệt. Ezekiel 27:12-26.

Các "tàu của Tarshish" là biểu tượng của cấu trúc kinh tế của hành tinh Trái Đất, và chúng bị đánh chìm giữa lòng biển bởi "gió đông." Ezekiel cho chúng ta biết điều này diễn ra vào "ngày diệt vong của người," và chủ đề của chương hai mươi bảy sách Ezekiel là bài ai ca cho Tyros.

Lời của Chúa lại đến cùng tôi, phán rằng: Bây giờ, hỡi con người, hãy cất lời ai ca cho Ty-ros; và hãy nói với Ty-ros: Hỡi người, kẻ ở nơi cửa biển, làm thương nhân cho các dân của nhiều hải đảo, Chúa, là Đức Chúa Trời, phán như vậy: Hỡi Ty-ros, người đã nói: Ta có vẻ đẹp hoàn hảo. Ê-xê-chi-ên 27:1-3.

Ngày sụp đổ của Ty-ros là đề tài của lời than khóc. Ngày sụp đổ của Ty-ros chính là luật ngày Chủ nhật, vì Ty-ros là biểu tượng của giáo hoàng quyền; sự phán xét của giáo hoàng quyền khỏi sự trong "giờ" khi tiếng nói thứ hai của Khải Huyền đoạn mười tám bắt đầu kêu gọi mọi người ra khỏi Ba-by-lôn.

Và tôi nghe một tiếng khác từ trời phán rằng: Hỡi dân Ta, hãy ra khỏi nó, để các người đừng dự phần vào tội lỗi của nó và đừng nhận lấy những tai họa của nó. Vì tội lỗi của nó đã chất cao đến tận trời, và Đức Chúa Trời đã nhớ sự gian ác của nó. Hãy báo trả nó như nó đã báo trả các người, và theo các việc làm của nó, hãy trả lại cho nó gấp đôi; trong chén mà nó đã rót, hãy rót cho nó gấp đôi. Nó tự tôn vinh mình bao nhiêu và đã sống xa hoa bấy nhiêu, thì hãy cho nó khốn khổ và buồn rầu bấy nhiêu; vì nó nói trong lòng: Ta ngồi như nữ hoàng, ta chẳng phải là góa phụ, và sẽ chẳng thấy buồn rầu. Bởi vậy, trong một ngày, các tai họa của nó sẽ đến: sự

chết, than khóc và đói kém; và nó sẽ bị thiêu rụi hoàn toàn bằng lửa, vì Chúa là Đức Chúa Trời, Đấng xét xử nó, là Đấng quyền năng. Và các vua trên đất, là những kẻ đã phạm tà dâm và sống xa hoa với nó, sẽ than khóc và ai oán cho nó, khi họ thấy khói của lửa thiêu nó, đứng xa xa vì sợ hình phạt của nó, mà nói rằng: Khốn thay, khốn thay, thành lớn Babylon, thành quyền thế! vì chỉ trong một giờ, án phán xét của ngời đã đến. Và các thương nhân trên đất sẽ khóc lóc và than thở về nó, vì chẳng còn ai mua hàng hóa của họ nữa. Khải Huyền 18:4-11.

Từ "giờ" được dùng năm lần trong sách Đa-ni-ên, và luôn biểu thị một loại phán xét nào đó. Loại phán xét ấy được quyết định bởi bối cảnh của đoạn văn nơi nó được dùng. Trong Đa-ni-ên đoạn bốn, từ "giờ" trước hết được dùng để báo trước sự phán xét sắp đến, bất kể đó là sự phán xét điều tra bắt đầu vào ngày 22 tháng 10 năm 1844, hay sự phán xét thi hành bắt đầu tại đạo luật Chủ nhật. Trong cả hai trường hợp, cả sự phán xét điều tra lẫn sự phán xét thi hành đều mang tính tiệm tiến. Sự phán xét thi hành đối với giáo hoàng quyền bắt đầu tại đạo luật Chủ nhật ở Hoa Kỳ. Điều đó đánh dấu "giờ" mà sự phán xét thi hành của giáo hoàng quyền khởi sự, và "giờ" ấy là "giờ" của trận động đất lớn trong Khải Huyền đoạn mười một, khi hai nhân chứng, được đại diện bởi Sadrác, Mêsác và Abêđnêgô, bị quăng vào lò lửa như lá cờ hiệu được giương cao của đạo quân hùng mạnh trong sách Ê-xê-chi-ên. "Giờ" ấy là lúc chữ viết tay xuất hiện trên bức tường của Bê-nê-xát-sa.

Các “tàu của Tarshish”, vốn tượng trưng cho cấu trúc của các tuyến cung ứng kinh tế của Trái Đất, bị đắm giữa biển cả vào thời điểm đó, và điều đó khiến các thương nhân và vua chúa trên đất khiếp sợ, như được thể hiện qua Belshazzar.

Trong Khải Huyền đoạn mười một, "giờ" ấy là khi "Tai họa thứ ba" của Hội giáo đến nhanh chóng, Kèn Thứ Bảy vang lên, và các dân tộc nổi giận. Cả ba biểu tượng đó đều cho thấy Hội giáo là khí cụ theo sự quan phòng mà Chúa dùng để thực hiện việc hạ sát Belshazzar ngay trong "giờ" ấy. Belshazzar đã bị hạ sát bởi những kẻ thù lén lút vào vương quốc của ông qua những công thành bị bỏ ngổ một cách cầu thả, giống như bức tường biên giới giữa Mexico và Hoa Kỳ đã bị bỏ ngổ một cách cầu thả, khi "giờ" của "trận động đất lớn" đang đến gần.

Sự chữa lành vết thương chí tử của giáo quyền Rôma được trình bày trong sáu câu cuối của chương mười một sách Đa-ni-ên. Trong những câu ấy, ba chương ngại được xác định, và chúng được vượt qua khi vết thương chí tử của giáo quyền Rôma được chữa lành. Vua phương Bắc luôn chinh phục ba chương ngại trên con đường lên quyền lực tối thượng, và luôn theo trật tự: trước hết là kẻ thù, kế đến là đồng minh, và sau cùng là nạn nhân. Chương ngại đầu tiên bị khuất phục là Vua phương Nam, tượng trưng cho Liên Xô, kẻ thù cuối cùng của Rôma, đã bị quét sạch vào năm 1989. Chương ngại thứ hai là “đất vinh hiển”, tức đồng minh của Rôma, kẻ đã chinh phục Liên Xô cho Rôma—Hoa Kỳ—và bị chinh phục trong “giờ” mà chúng ta hiện đang xem xét. Sau đó, chương ngại thứ ba, được tượng trưng bởi Ai Cập, đánh dấu lúc giáo quyền Rôma nắm quyền kiểm soát nạn nhân của mình, là Liên Hợp Quốc.

Năm 1989, khi những câu ấy được mở ấn, và sau đó tri thức về những câu ấy gia tăng, người ta nhận ra rằng La Mã ngoại giáo, La Mã giáo hoàng và rồi La Mã hiện đại (được mô tả là Vua phương Bắc trong sáu câu cuối của chương mười một sách Đa-ni-ên), mỗi bên đều cần vượt qua ba chương ngại địa lý trước khi được thiết lập thành một vương quốc. Đối với La Mã ngoại giáo, ba

chương ngại ấy được biểu trưng như ba phương hướng.

Và từ một trong số đó mọc lên một cái sừng nhỏ, sừng ấy trở nên hết sức lớn mạnh, về phía nam, về phía đông, và về miền đất tốt đẹp. Đa-ni-ên 8:9.

Đối với La Mã giáo hoàng, chúng là ba cái sừng cần phải bị nhổ bật lên.

Tôi nhìn xem các sừng, thì kìa, ở giữa chúng mọc lên một cái sừng nhỏ khác; trước nó, ba trong các sừng đầu tiên bị nhổ bật gốc; và kìa, trên sừng ấy có mắt như mắt người và một cái miệng nói những lời lớn lao. Đa-ni-ên 7:8.

Đối với La Mã hiện đại (vua phương bắc), được trình bày trong sáu câu cuối của Đa-ni-ên đoạn mười một, ba chương ngại là vua phương nam, xứ vinh hiển và Ai Cập. Cũng như với La Mã ngoại giáo và La Mã giáo hoàng, ba chương ngại này tượng trưng cho các chương ngại địa lý. La Mã hiện đại, được mô tả là vua phương bắc trong sáu câu cuối của Đa-ni-ên đoạn mười một, cần vượt qua ba “bức tường”; và với bức tường thứ nhất, có một “bức tường” mang tính triết học đã được dỡ bỏ đồng thời với việc một bức tường vật chất được dỡ bỏ. Năm 1989, khi vua phương bắc làm sụp đổ Liên Xô (vua phương nam), “bức tường” triết học của “bức màn sắt” đã được tháo bỏ, đồng thời Bức tường Berlin bị dỡ bỏ.

Trong "giờ" phán xét của Belshazzar, khi chữ viết đã hiện trên tường, và kẻ thù của ông đang lên lút xâm nhập qua những cổng không người canh giữ, bức "tường" triết học của sự tách biệt giữa giáo hội và nhà nước bị dỡ bỏ, trong khi Hội giáo thuộc "Tai họa thứ ba" đã bí mật xâm nhập qua "bức tường" không ai trông coi ở biên giới phía nam của xứ vinh hiển.

Khi “Ai Cập”, đại diện cho Liên Hợp Quốc, bị chinh phục, và “bức tường chủ quyền quốc gia” mang tính triết học bị dỡ bỏ, khi mọi quốc gia bị buộc phải chấp nhận chính phủ một thế giới do gái điếm của Tyre chi phối. Vào lúc đó, sẽ xảy ra một cú sụp đổ tài chính tạo ra thiết quân luật và chế độ chuyên chế của những ngày cuối cùng. Một điều gì đó rất có thể sẽ xảy ra trên con phố gọi là “Phố Wall”.

"Chính của cải hiện nay được đầu tư quá dè sẻn cho sự nghiệp của Đức Chúa Trời và bị giữ lại một cách ích kỷ sẽ chẳng bao lâu nữa bị quăng, cùng với mọi thần tượng, cho chuột chũi và dơi. Tiền bạc sẽ sớm mất giá trị một cách rất đột ngột khi thực tại của những cảnh tượng đòi đòi mở ra trước cảm quan của con người." Welfare Ministry, 266.

Chúng ta sẽ tiếp tục nghiên cứu về Belshazzar trong bài viết tiếp theo.

Hôm nay, cũng như trong những ngày của Ê-li, ranh giới phân định giữa dân vâng giữ điều răn của Đức Chúa Trời và những kẻ thờ lạy tà thần đã được vạch ra cách rõ ràng. “Các ngươi còn do dự giữa hai ý kiến đến bao giờ?” Ê-li kêu lên; “nếu Đức Giê-hô-va là Đức Chúa Trời, hãy theo Ngài; còn nếu Ba-anh, thì hãy theo nó.” 1 Các Vua 18:21. Và sứ điệp cho ngày nay là: “Ba-by-lôn lớn đã đổ, đã đổ... Hỡi dân Ta, hãy ra khỏi nó, để các ngươi không dự phần vào tội lỗi nó và không nhận lấy các tai vạ của nó. Vì tội lỗi nó đã chất đến tận trời, và Đức Chúa Trời đã nhớ đến các gian ác của nó.” Khải Huyền 18:2, 4, 5.

"Thời điểm không còn xa khi sự thử thách sẽ đến với mọi linh hồn. Việc tuân giữ ngày Sa-bát giả dối sẽ bị áp đặt lên chúng ta. Cuộc xung đột sẽ là giữa các điều răn của Đức Chúa Trời và các điều răn của loài người. Những ai đã nhượng bộ từng bước trước các đòi hỏi của thế gian và chiều theo các phong tục thế gian sẽ rồi nhượng bộ các thể lực đương quyền, hơn là tự đặt mình dưới sự chế giễu, sỉ nhục, đe dọa bị bỏ tù, và cái chết. Lúc bấy giờ vàng sẽ được tách khỏi tạp chất. Sự tin kính chân thật sẽ được phân biệt rõ ràng khỏi vẻ bề ngoài và sự hào nhoáng giả tạo của nó. Biết bao ngôi sao mà chúng ta từng ngưỡng mộ vì vẻ rực rỡ của chúng sẽ bấy giờ tắt lịm trong bóng tối. Những kẻ khoác lên mình các trang sức của đền thánh, nhưng không mặc lấy sự công bình của Đấng Christ, sẽ bấy giờ hiện ra trong nỗi hổ thẹn vì sự trần trụi của chính mình." Các Tiên tri và Các Vua, 187, 188.